

Arrest

nr. 341 833 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 januari 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 19 december 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

1.3. Op 22 januari 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten.

1.4. Op 2 februari 2025 stemmen de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij conform artikel 20 (5) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 10 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...) voornaam: G. (...) geboortedatum: (...)2002 geboorteplaats: Samarkhel nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden in het gesloten centrum voor illegalen Merksplas (CIM) om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., G. (...), verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 13/01/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 13/01/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrucken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrucken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrucken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 19/12/2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 21/01/2026. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is, maar wel een verloofde heeft, zijnde S., S. (...), V, ongeveer 20 jaar oud, geboren te Shirzad, Afghanistan; huidige verblijfplaats: Toto, Afghanistan. Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van zijn taskara, met nummer (...), afgegeven op (...)1397 te Nangarhar. Hij gaf aan dat zijn originele taskara in Turkije afgenomen en vernietigd werd door de Turkse politie.

Gevraagd naar zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan ongeveer één maand voor de val van het regime verlaten heeft omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde dat hij naar Iran gereisd is, waar hij ongeveer één jaar in Teheran woonde en werkte. Daarna reisde hij naar Turkije, waar hij tot augustus of september 2025 verbleef (één jaar in Borsa, één jaar in Azrum en één jaar in Istanboel). Hij verklaarde dat hij vervolgens verder reisde, via Griekenland (tien dagen in Saloniki bij de smokkelaar), Macedonië (transit), Servië (transit), Bosnië (transit), Kroatië (één nacht), Slovenië (vijf à zes dagen in een centrum), Italië (enkele dagen in Trieste), Zwitserland (transit) en Frankrijk (transit) naar België, waar hij op 12/01/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij onderweg veel over België gehoord heeft van anderen en ook op sociale media. Hij stelde dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij van België houdt. Hij verklaarde dat hij door vele andere landen gereisd is en dat indien hij ergens anders asiel had willen vragen, hij dat wel gedaan zou hebben. Hij stelde dat hij in België wil blijven en niet zal terugkeren naar Kroatië. Gevraagd of hij slechte ervaringen had in Kroatië, antwoordde betrokkene dat hij door de Kroatische politie geslagen werd toen ze hem tegenhielden, omdat hij de grens overstak. Hij gaf aan dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrucken te geven.

Op 22/01/2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Deze stemden op 02/02/2026 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene is in Kroatië gekend als S., G. (...), °(...)2004, NAT. Afghanistan. Hij dient overgedragen te worden via de luchthaven Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoord/elijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We wensen op te merken dat de Kroatische instanties op 02/02/2026 instemden met de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij onderweg en op sociale media veel over België gehoord heeft. Hij stelde dat hij niet wil terugkeren naar Kroatië en in België wil blijven. Hij verklaarde dat hij van België houdt, dat hij door zoveel anderen landen gereisd is en dat hij, indien hij ergens anders asiel had willen vragen, dat ook gedaan zou hebben. We wensen er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden, wensen we op te merken dat ook Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor

Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het

opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscmissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2

https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We merken op dat Kroatië verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Kroatië gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, wensen we op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Betrokkene verklaarde dat hij niet rechtstreeks kon praten met de Kroatische autoriteiten en dat er een tolk aanwezig was die gezegd heeft dat hij zijn vingerafdrukken diende af te staan omdat hij illegaal het land binnengekomen was. We wensen hieromtrent op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er geslagen werd door de Kroatische politie toen hij tegengehouden werd omdat hij de grens overstak. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat

in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. De situatie aan de grens zal verder toegelicht worden.

We wensen tenslotte te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS) melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling Vreemdelingen en Internationale Bescherming is onderverdeeld in een dienst Internationale Bescherming en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pagina 24). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' ('Zakon o međunarodnoj i privremennoj zaštiti').

De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26). Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen, waren er dat in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming ('lodging'), namelijk 1307. In 2024 werd de

procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina's 18 en 60). Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia', pagina 60).

Wat de praktische kant van overdrachten betreft verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016) en naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia' dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden ('After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre', pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken ('However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day', pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleiden naar het opvangcentrum ('In most cases, depending on the individual circumstances, the police officers will escort the applicant to the reception centre', pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie 'Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)', die stelt dat in de eerste helft van 2024 verzoekers die via de luchthaven van Zagreb werden overgedragen, meestal werden geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming en vervolgens zelf hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb dienden te regelen. Kwetsbare groepen, waaronder gezinnen met jonge kinderen, werden volgens de organisatie gebracht naar het opvangcentrum in Kutina, dat in de eerste plaats bedoeld is voor gezinnen en kwetsbare groepen (pagina's 60 en 61). Nog volgens het 'Centre for Peace Studies' zou de situatie in de tweede helft van 2024 in slechte zin zijn veranderd. Overgedragen verzoekers, waaronder ook gezinnen met jonge kinderen, zouden sindsdien enkel in bezit zijn gesteld van het adres van het opvangcentrum en vervolgens zijn opgedragen de luchthaven te verlaten.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo 'Swiss Refugee Council' ('Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia', februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan 'Swiss Refugee Council' hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommigen worden overgebracht door de grenspolitie, anderen reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (pagina's 61 en 62).

Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen leidt niet tot het besluit dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten

van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina's 99 en 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzorg in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de

Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47).

Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker. Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 52). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand.

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 44). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij gezond is. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina's 113 en 114). Het AIDA-rapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (pagina 114). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veilig stellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstrekte de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Psychologen van 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117).

Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inzien moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landeninfo om aan te tonen dat asielprocedure in Kroatie te wensen overlaat:

On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member 5 state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.176

In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.177

The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims.

In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia .180 The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help. Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants zie pagina 50 van dit rapport <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>

Voor nu dit akkoord op basis van artikel 25 (2) van Verordening nr 604/2013 is.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om individuele garantie te vragen van de Kroatische overheid.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 57 van AIDA – rapport waarin het volgende staat:

During 2023, Belgium requested individual guarantees from Croatia for all approved incoming requests, while Slovenia and Denmark requested individual guarantees for some approved incoming requests.

During 2023, Croatia requested individual guarantees from Bulgaria and Greece for outgoing requests. 220

No information on this matter is available for 2024

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/08/AIDA-HR_2024-Update.pdf

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de volgende rapporten om aan te tonen dat de situatie in Kroatie te wensen overlaat.

Amnesty International trekt een uiterst verontrustende conclusie over de situatie in Kroatie “ Kroatie bleef duizenden personen de toegang tot asiel weigeren die een aanvraag hadden kunnen indienen. Hulporganisaties registreerden ongeveer 10.000 gevallen van illegale gedwongen terugzendingen en collectieve uitzettingen, evenals talrijke gevallen van geweld en schendingen van mensenrechten.

In februari meldde de Deense Vluchtelingenraad dat twee vrouwen seksueel waren aangevallen, gedwongen zich uit te kleden, onder vuur werden gehouden en met verkrachting werden bedreigd door Kroatische politieagenten.

De Commissaris voor de rechten van de Mens van de Raad van Europa bekritiseerde ook het ontbreken van snelle onderzoeken naar deze meldingen.

In juli meldde de speciale VN – rapporteur voor de rechten van migranten eveneens dat hem gevallen van diefstal, vernieling van eigendom, fysieke geweld en aanvallen op migranten waren gemeld.

<http://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europe-asie-centrale/article/croatie-rapport-annuel-2021>

Verweerder verwijst naar AIDA – rapport om haar beslissing te motiveren maar ze maakt zich schuldig aan een selectieve lezing van dit rapport.

De situatie in Kroatie is niet zo reuskleurig zoals verweerder dat beschrijft.

Het zorgwekkende element is het volgende:

‘an investigation published by the non profit organization, Lighthouse Reports in collaboration with other media has revealed that Croatian officials and police used a WhatsApp group to share sensitive data about migrant trying to reach the country without authorization.

Chat

Grout,

<https://www.schengenvisainfo.com/news/croatian/officials/accused/of-sharing-sensitive-information-about-migrants-over-chat-group/>

Dat hooggeplaatste Kroatische functionarissen volledig op de hoogte waren van een terugzendingsoperatie genaamd ‘Koridor’. Dat niet – officie le Whatsapp groep genaamd “OA Koridor II – Zadpad” werd door de Kroatische grenspolitie gebruikt om gevoelige informatie en foto’s te delen tussen augustus 2019 en februari 2020.

<http://euromedrights.org/fr/migrant-e-s-et-refugie-e-s-en-croatie/>

Verzoeker meent dat hij onmogelijk zich in een land vestigen waarin hij als een die geslagen was.

Verzoeker meent dat hij door deze mishandelingen tot nu toe nachtmerries heeft.

Verweerder spreekt de slagen van mijnheer niet tegen.

Verweerder gaat vanuit dat slagen tot normale taak van de politie in Kroatie behoort en dwang is gerechtvaardigd bij het nemen van vingerafdruk.

Verzoeker meent dat hij niet geslagen was op het moment van vingerafdruk maar bij zijn binnenkomst.

Verweerder stelt dat verzoeker zal niet onderworpen worden zoals de mensen waarnaar verwezen werd in het rapport van ‘Centre for Peace Studies).

Waarom?

Omdat hij via de luchthaven zal overdragen worden.

Verzoeker meent dat het geen rol speelt over het over de politie in de luchthaven of in de grens gaat.

De politie behandelt de asielzoeker als een dier.

Verweerder verwijst naar het barbarisme van de Kroatische politie in de situatie van Push backs, maar ze stelt dat dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoeker meent dat dit barbarisme van de Kroatische politie is in zijn geheugens gegriefd. Verzoeker kan zich onmogelijk in een land vestigen waarin er geen verschil is tussen de politie en een barbaar.

Dit barbarisme is volgens verzoeker een positieve indicatie dat zijn rechten bij terugkeer niet gerespecteerd zal worden en dan hij onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat niet iedereen een opvang krijgt. Sommige mensen werden naar de grenspolitie meegebracht. Zie het rapport van Swiss Refugee Council nopens dit punt.

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar de omstandigheden in de opvangcentra. Verzoeker verwijst ook naar pagina 101 van de AIDA – rapport nopens deze onmenselijke leefomstandigheden.

Verzoeker meent dat bij een aanvraag tot internationale bescherming juiste communicatie van curiaal belang is.

Verzoeker meent dat in Kroatie geen bee digde Pashtou tolk aanwezig is.

Verzoeker meent dat verweester nagelaten heeft om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer tijdens zijn asielaanvraag bijgestaan zal worden door een tolk Pashtou.

Het AIDA – rapport verwijst ook naar dit probleem maar over de tolk Pashtou staat niets vermeld.

In pagina 47 en 48 van dit rapport staat dat het Ministerie zijn best doet om de situatie te verbeteren.

Verzoeker meent dat er geen garantie is dat zijn rechten gerespecteerd wordt en zijn verhaal op een correcte wijze getolkt wordt.

Een paar tolk fouten kan tot een negatieve beslissing leiden.

Verweester geeft toe dat er klachten zijn maar ze stelt dat er geen systematische tekortkomingen of een systeemfout is.

Verzoeker meent dat een dergelijk argument niet ernstig is.

Een aanvraag tot internationale bescherming gaat over het leven of dood van een persoon. Verzoeker meent dat in een dergelijke situatie geen foutmarge toegelaten mag zijn.

Verweester stelt dat de kritische opmerkingen mbt opvang niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel te negeren.

Verzoeker meent dat verweester zoveel asielzoeker in Brussel op straat liet/laat slapen dat een dak boven het hoofd of een menswaardig leven geen issue meer is.

Verzoeker meent dat dit niets anders is dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent daarom dat een uitwijzing naar Kroatie niets anders zal zijn dan onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Kroatië, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 19 december 2025 en gezien de Kroatische autoriteiten zich op 2 februari 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (...)onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overdragen per definitie*

in een situatie belanden die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.” Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

2.2.6. In haar middel betoogt de verzoekende partij in de eerste plaats dat de asielprocedure in Kroatië te wensen overlaat en zij citeert hierbij uittreksels uit het Country Report: Croatia (2022 update) van 26 juni 2023 dat in de Asylum Information Database van de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) is opgenomen (hierna: het AIDA-rapport 2022) en waarvan de update 2024 ook door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als bron wordt aangewend.

In een eerste uittreksel vermeldt de verzoekende partij de in het rapport opgenomen rechtspraak uit Nederland, Duitsland, België en Zwitserland uit 2022 waarbij bepaalde kanttekeningen werden geplaatst bij de asielprocedure in Kroatië omwille van pushbacks, tekortkomingen in de detectie van kwetsbaarheden, tekortkomingen in de opvang en moeilijkheden inzake de toegang tot de procedure en de toegang tot rechtshulp en waarbij in bepaalde gevallen de overdrachten aan Kroatië werden geschorst (AIDA-rapport 2022, p. 50)

De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat haar situatie gelijk is aan de situaties waarin verschillende rechtbanken uit de Dublin-zone besloten om de overdracht aan Kroatië niet uit te voeren.

Bovendien blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublin-terugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublin-terugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *“situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.”* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*

2.2.7. De verzoekende partij betoogt dat vooral nu het akkoord gebaseerd is op artikel 25 (2) van de Dublin III-Verordening, de verwerende partij nagelaten heeft om individuele garanties te vragen van de Kroatische overheid. Zij wijst op pagina 57 van het AIDA-rapport 2024 – wat door de verwerende partij als bron wordt gehanteerd in de bestreden beslissing – waaruit blijkt dat België in 2023 individuele garanties van Kroatië vroeg doch dat er voor 2024 geen informatie beschikbaar is.

De Raad wijst er vooreerst op dat niet blijkt dat terugnameakkoord steunt op artikel 25 (2) van de Dublin III-Verordening. Uit het terugnameakkoord dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 23) blijkt dat de Kroatische autoriteiten instemmen met de terugname van de verzoekende partij conform artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening *“in order to continue to determine responsibility”* (vrije vertaling: om verder te gaan met het bepalen van de verantwoordelijkheid).

Gelet op dit uitdrukkelijke terugnameakkoord ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij (nogmaals) individuele garanties diende te vragen aan de Kroatische overheden, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk.

2.2.8. De verzoekende partij wijst ook naar het jaarlijks rapport van Amnesty International van 2021 waaruit blijkt dat Kroatië duizenden personen de toegang tot asiel weigeren, dat 10.000 gevallen van illegale gedwongen terugzendingen (pushbacks) en collectieve uitzettingen evenals talrijke gevallen van geweld en schendingen van de mensenrechten gerapporteerd werden, dat vrouwen seksueel waren aangevallen, gedwongen zich uit te kleden, onder vuur werden gehouden en met verkrachting werden bedreigd door Kroatische politieagenten, dat het ontbreken van snelle onderzoeken naar deze meldingen bekritiseerd werd en er ook gevallen van diefstal, vernieling van eigendom, fysiek geweld en aanvallen op migranten werden gemeld.

Betreffende de geweldplegingen waarvan zij zelf verklaarde slachtoffer te zijn – geslagen door de Kroatische politie toen zij tegengehouden werd omdat zij de grens overstak – en betreffende de pushbacks en gevallen van diefstal en geweld, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er enkel de mondelinge verklaring van de verzoekende partij is en zij geen begin van bewijs aanbracht, dat daarnaast deze feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken, dat binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn, dat de pushbacks in 2024 nog plaatsvinden, dat er gevallen gemeld worden van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen, dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van Zagreb, dat zij zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en van teruggrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden, dat de verzoekende partij zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, dat hoewel niet kan worden ontkend dat pushbacks en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende de opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt worden door systeemfouten en dat verzoekers, die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen. De verzoekende partij werpt geen ander licht op deze motieven door louter opnieuw te wijzen op de illegale gedwongen terugzendingen (pushbacks) en collectieve uitzettingen, evenals talrijke gevallen van geweld en schendingen van de mensenrechten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar deze algemene informatie wijst de Raad erop dat – waar sprake is dat vreemdelingen in Kroatië verhinderd worden een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waar sprake is van pushbacks – uit de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, duidelijk naar voren komt dat zij wel degelijk in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft kunnen indienen en dit op 19 december 2025 (hit Eurodac). Uit de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, komt eerder naar voren dat zij steeds België tot doel had als land waar zij haar verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij omwille van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM betrokken is uit Kroatië.

2.2.9. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij een selectieve lezing maakt van het AIDA-rapport, dat de situatie niet zo rooskleurig is zoals de verwerende partij beschrijft, waarbij zij het zorgwekkende element duidt. Zij wijst erop dat bepaalde media naar buiten hebben gebracht dat Kroatische functionarissen en politie een WhatsApp-groep gebruikten om gevoelige data te delen over migranten die probeerden het land te bereiken zonder toestemming, dat hooggeplaatste Kroatische functionarissen volledig op de hoogte waren van een terugzendingsoperatie 'Koridor' en dat een niet officiële WhatsApp-groep werd gebruikt door de Kroatische grenspolitie om gevoelige informatie en foto's te delen tussen augustus 2019 en februari 2020.

Ook dit kadert opnieuw in de problematiek van de pushbacks en de situatie aan de grenzen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij met een dergelijke kritiek op deze situatie in Kroatië geen ander licht werpt op de motieven – dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van Zagreb, dat zij zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en van teruggrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden, dat de verzoekende partij zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, dat hoewel niet kan worden ontkend dat pushbacks en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende de opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt worden door systeemfouten en dat verzoekers, die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen – en dan ook niet aantoonbaar dat de

verwerende partij met bepaalde relevante elementen uit de algemene landeninformatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Een selectieve lezing wordt niet aannemelijk gemaakt, minstens wordt niet aangetoond dat dit geleid heeft tot een onzorgvuldige of incorrecte beoordeling van de situatie van de verzoekende partij in de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat de WhatsApp-groep inzake de zogenaamde operatie 'Koridor' werd gebruikt tussen augustus 2019 en februari 2020, zodat niet valt in te zien hoe dit thans nog relevant kan zijn.

2.2.10. De verzoekende partij vervolgt dat zij onmogelijk kan leven in een land waar zij als een dier geslagen was, dat zij door deze mishandelingen tot nu toe nachtmerries heeft, dat de verwerende partij de slagen niet tegenspreekt, dat de verwerende partij ervan uitgaat dat het tot de normale taak van de politie in Kroatië behoort en dwang gerechtvaardigd is bij het nemen van vingerafdrukken. De verzoekende partij stelt dat zij niet geslagen werd bij het nemen van de vingerafdrukken doch op het ogenblik van binnenkomst. Zij wijst erop dat de verwerende partij stelt dat zij niet zal onderworpen worden aan de behandelingen zoals de mensen waarnaar verwezen werd in de rapporten en stelt zich de vraag waarom. Zij meent dat het geen rol speelt of het over de politie in de luchthaven of aan de grens gaat, dat de politie de asielzoeker als een dier behandelt, dat de verwerende partij verwijst naar het barbarisme van de Kroatische politie in de situatie van pushbacks, maar stelt dat dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang en bijstand worden gekenmerkt door systeemfouten, dat dit barbarisme in haar geheugen gegrift is, dat zij zich onmogelijk in een land kan vestigen waarin geen verschil is tussen de politie en een barbaar, dat dit barbarisme een positieve indicatie is dat haar rechten bij terugkeer niet gerespecteerd zullen worden en zij onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel de verwerende partij de slagen niet "tegenspreekt" motiveert zij hieromtrent wel dat er enkel de mondelinge verklaring van de verzoekende partij is en de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbracht, dat daarnaast deze feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken, dat binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij meent dat slaan tot de normale taak van de politie in Kroatië behoort en dwang gerechtvaardigd is bij het nemen van vingerafdrukken. Hieromtrent motiveert zij echter veel genuanceerder wat volgt: *"Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten."* en *"We wensen verder op te merken dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. De situatie aan de grens zal verder toegelicht worden."* Met haar betoog werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze motieven.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij door deze mishandelingen tot nu toe nachtmerries heeft, beperkt zij zich tot loutere beweringen. De Raad herhaalt ook, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat er enkel de mondelinge verklaring van de verzoekende partij is en zij geen begin van bewijs aanbracht van de slagen door de Kroatische politie.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet geslagen werd bij het nemen van de vingerafdrukken doch op het ogenblik van binnenkomst, verduidelijkt zij niet op welk punt de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM is. Er wordt immers nergens van uitgegaan dat zij geslagen werd op het ogenblik van het nemen van de vingerafdrukken. Er wordt wel degelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij

bezwaar uitlet tegen een overdracht naar Kroatië omdat zij er geslagen werd door de Kroatische politie toen zij tegengehouden werd omdat zij de grens overstak. De verwerende partij motiveert dat “*binnen deze context*” het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn, waarbij de context voorafgaand ruimer geschetst wordt dan het nemen van vingerafdrukken en meer bepaald als de context van grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel verder willen trekken.

Door louter te beweren dat zij onmogelijk kan leven in een land waar zij als een dier geslagen was – nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij hiervan geen verdere verduidelijking, noch een begin van bewijs aanbrengt – en te menen dat het geen rol speelt of het over de politie in de luchthaven of aan de grens gaat, dat de politie de asielzoeker als een dier behandelt, dat het barbarisme van de Kroatische politie in de situatie van pushbacks in haar geheugen gegrift is, dat zij zich onmogelijk in een land kan vestigen waarin geen verschil is tussen de politie en een barbaar, dat dit barbarisme een positieve indicatie is dat haar rechten bij terugkeer niet gerespecteerd zullen worden en zij onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, werpt zij geen ander licht op de motieven dat de pushbacks in 2024 nog plaatsvinden, dat er gevallen gemeld worden van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen, dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van Zagreb, dat zij zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en van terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden, dat de verzoekende partij zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, dat hoewel niet kan worden ontkend dat pushbacks en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd dit niet betekent dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende de opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt worden door systeemfouten en dat verzoekers, die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdig situatie dreigen terecht te komen. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat de situatie aan de grens zonder meer kan veralgemeend worden en exemplarisch is voor of eveneens geldt voor de situatie voor alle verzoekers om internationale bescherming op het ganse grondgebied in Kroatië en voor elke interactie met de politie in Kroatië. Een loutere niet-onderbouwde vrees hiervoor volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.2.11. De verzoekende partij meent vervolgens dat niet iedereen opvang krijgt, dat sommige mensen naar de grenspolitie werden meegebracht en verwijst hiervoor naar het rapport van Swiss Refugee Council op dit punt. Zij wenst ook te verwijzen naar de omstandigheden in de opvangcentra en verwijst naar pagina 101 van het AIDA-rapport nopens de onmenselijke levensomstandigheden. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij stelt dat de kritische opmerkingen betreffende de opvang niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel te negeren, en wijst erop dat de verwerende partij zoveel asielzoekers in Brussel op straat liet/laat slapen dat een dak boven het hoofd of een menswaardig leven geen issue meer is, dat dit niet anders is dan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verduidelijkt vooreerst niet uit welke paragrafen uit het rapport van Swiss Refugee Council deze informatie – dat niet iedereen opvang krijgt en sommige mensen worden meegebracht naar de grenspolitie – zou moeten blijken. Evenmin citeert zij de relevante bepalingen. In de bestreden beslissing kan wel gelezen worden dat uit voormeld rapport blijkt dat het vervoer van de luchthaven naar het opvangcentrum soms gebeurt door de grenspolitie. Hieruit blijkt geenszins dat bepaalde personen geen opvang krijgen.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de opvang gemotiveerd:

“Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb (‘Hotel Porin’) en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina’s 99 en 100). De Directie ‘Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de

Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101). Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen."

Door louter te wijzen op pagina 101 van het AIDA-rapport, waarmee de verwerende partij uitdrukkelijk rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing, werpt de verzoekende partij geenszins een ander licht op voormelde vaststellingen. Zij toont met haar betoog niet aan dat voormelde uitgebreide motivering foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM is.

Uit het onderzoek van de verwerende partij betreffende de opvang, zoals blijkt uit de hierboven weergegeven motieven, blijkt dat verzoekers om internationale bescherming vanaf de dag van het kenbaar maken van hun voornemen internationale bescherming te vragen, recht hebben op materiële opvang (op voorwaarde dat ze niet over een toereikende levensstandaard beschikken), dit omvat ook huisvesting, dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden bleven aanhouden. De kritische opmerkingen betreffen dus vooral de leefomstandigheden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat hoewel niet ontkend kan worden dat de Kroatische instanties geconfronteerd worden met uitdagingen op vlak van opvang, Kroatië op dat vlak maatregelen heeft genomen, waarbij in de bestreden beslissing onder meer wordt gewezen op het feit dat het opvangcentrum in Zagreb in 2019 werd gerenoveerd en dat van Kutina in 2022, dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2023 twee besluiten nam over toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)', dat dit

project tot doel heeft de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra, dat bovendien in 2024 ook een besluit werd genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest' met als doel opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren, dat het Rode Kruis in 2024 bijstand voorzag in de centra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot de sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen. De verwerende partij concludeert dat niet kan worden gesteld dat de bevoegde autoriteiten in het algemeen in gebreke blijven voor wat betreft het bieden van opvang. De kritische opmerkingen, zo blijkt uit de bestreden beslissing – en de verzoekende partij brengt geen informatie aan die dit tegensprekt – betreffen niet zozeer het krijgen van opvang doch wel de leefomstandigheden in de opvangcentra. Gelet op wat voorafgaat en het onderzoek gevoerd door de verwerende partij naar de opvang en opvangomstandigheden in Kroatië, kan de verzoekende partij niet ernstig, onder verwijzing naar het feit dat zoveel asielzoekers in Brussel op straat slapen/sliepen, betogen dat een dak boven het hoofd of een menswaardig leven geen issue meer is voor de verwerende partij.

2.2.12. De verzoekende partij vervolgt dat bij een aanvraag om internationale bescherming juiste communicatie van cruciaal belang is, dat in Kroatië geen beëdigde tolk Pashtou aanwezig is, dat de verwerende partij nagelaten heeft om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer tijdens haar asielaanvraag bijgestaan zal worden door een tolk Pashtou, dat in het AIDA-rapport ook wordt verwezen naar dit probleem maar dat over een tolk Pashtou niets vermeld staat, dat pagina 47 en 48 van het rapport stelt dat het Ministerie zijn best doet om de situatie te verbeteren, dat er geen garantie is dat haar rechten gerespecteerd zullen worden en haar verhaal op een correcte wijze wordt getolkt, dat een paar tolkfouten tot een negatieve beslissing kunnen leiden, dat de verwerende partij toegeeft dat er klachten zijn maar stelt dat er geen systematische tekortkomingen zijn of een systeemfout is, dat een dergelijk argument niet ernstig is, dat een aanvraag om internationale bescherming over leven en dood van een persoon gaat en dat in een dergelijke situatie geen foutmarge mag toegelaten zijn.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de ‘Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming’ is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het ‘Croatian Law Centre’ bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De ‘Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming’ legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47).

Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het

bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker. Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat in Kroatië geen beëdigde tolk Pashtou aanwezig is. Dit blijkt geenszins uit het AIDA-rapport. Nu uit het AIDA-rapport enerzijds blijkt, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist is indien de verzoekende partij de taal van de procedure niet begrijpt, dat in alle gevallen een tolk aanwezig is met uitzondering van de gevallen waar de verzoeker Kroatische begrijpt en spreekt, dat het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat om bijstand verzoekt indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen, dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is maar dat de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren, en anderzijds niet blijkt dat er problemen zijn bij het vinden van tolken Pashtou, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat en waarom de verwerende partij gehouden was om aan te tonen dat zij bij haar terugkeer tijdens haar asielaanvraag bijgestaan zal worden door een tolk Pashtou. Het loutere feit dat er problemen kunnen zijn met tolken en het vinden van tolken voor andere talen doet hieraan geen afbreuk.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet zal kunnen beschikken over een tolk Pashtou en voorts ook niet concreet aantoont dat er inzake de aanwezige tolken Pashtou informatie beschikbaar is die wijst op problemen met vertaling, maakt zij niet concreet aannemelijk dat haar rechten niet zullen gerespecteerd worden en haar verhaal niet op een correcte wijze zal worden getolkt. Haar betoog dat een paar tolkfouten tot een negatieve beslissing kan leiden, dat de verwerende partij toegeeft dat er klachten zijn maar stelt dat er geen systematische tekortkomingen zijn of een systeemfout is, dat een dergelijk argument niet ernstig is en dat een aanvraag om internationale bescherming over leven en dood van een persoon gaat, dat in een dergelijke situatie geen foutmarge mag toegelaten zijn, is dan ook niet dienstig. De Raad herhaalt dat een loutere niet-onderbouwde vrees niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat bij het nemen van de vingerafdrukken geen tolk aanwezig was, doch dat dit een medereiziger was die gebrekkig Engels sprak en voor haar vertaalde naar het Pashtou, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die overigens ingaat tegen haar verklaringen tijdens het Dublin-interview waar zij stelde “*Ik kon niet rechtstreeks met hen praten, maar er was een tolk die gezegd heeft dat ik vingerafdrukken moest geven omdat ik illegaal het land binnengekomen ben.*” (administratief dossier, stuk 31). Bovendien doet het niet aanwezig zijn van een tolk bij het afnemen van de vingerafdrukken geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er tijdens het persoonlijke interview, in het kader van het verzoek om internationale bescherming, een tolk ter beschikking wordt gesteld voor de taal die verzoekers “*redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren.*”

2.2.13. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar overdracht naar Kroatië strijdig is met artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of niet deugdelijk zou hebben onderzocht of dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld. Er blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk te werk ging bij het nemen van het overdrachtsbesluit.

Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.14. De Raad wijst er verder op dat de richtlijn 2003/9/EG werd ingetrokken door de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/33/EU) (artikel 32). In zoverre het ingeroepen artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG overeenstemt met huidig artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU, dat handelt over de algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg, wordt allereerst herhaald dat overeenkomstig de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie een Dublin-overdracht op grond van de algemene situatie in de verantwoordelijke lidstaat enkel is verhinderd wanneer er een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat omdat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschiet. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan, mede gelet op wat voorafgaat, dat in Kroatië structurele tekortkomingen inzake de opvangomstandigheden voor verzoekers blijken en/of dat zij geen toegang hebben tot een adequate gezondheidszorg.

2.2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen:

Verzoeker is getraumatiseerd door alles wat hij in het land van herkomst en onderweg meegemaakt heeft.

Verzoeker heeft onderweg meermaals de dood met zijn eigen ogen gezien.

Deze mishandelingen zijn dermate gegriefd in de geheugen van verzoeker dat hij slapeloze nachten heeft.

Een uitwijzing naar Kroatië zal zijn fysieke en psychische integriteit in gevaar brengen. Verzoeker zal zoals opnieuw op straat belanden.”

2.3.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.3.3. De verzoekende partij verbindt haar nadeel aan traumatische ervaringen in haar land van herkomst en onderweg. Dit nadeel, dat in het geheel niet wordt uitgewerkt, kan niet in verband worden gebracht met de bestreden beslissing, die een overdracht naar Kroatië inhoudt. De schorsing van het overdrachtsbesluit is dus niet bij machte het nadeel, dat bestaat uit traumatische ervaringen in haar land van herkomst of tijdens haar vluchtroute, weg te werken. Er moet een voldoende rechtstreeks causaal verband bestaan tussen de aangevoerde nadelen en de bestreden beslissing (cf. RvS 2 oktober 2013 nr. 224.938).

2.3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat de terugleiding naar Kroatië haar fysieke en psychische integriteit in het gedrang brengt, is uit de bespreking van het middel gebleken dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht aan Kroatië niet aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

2.3.5. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd niet op afdoende wijze aangetoond.

2.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER